

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκω φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παν τοῦ εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Ὀκτώβρη τριανταμία,
καὶ νέος σάλος καὶ τρικυμία.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ πενήντα σὺν ἑπτὰ,
λὲν πῶς ὅλα τὰ Ταμεῖα θὰ γεμίσουν μὲ λεπτὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Δὲν σοῦ τόλεγα, βουβάλι,
πῶς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ
ἓνας καὶ ἄλλος φαμφαρῶνος
πῶς θὰ γίνῃ νέα κρίσις,
καὶ θὰ ταραχθῇ συγχρόνως
ἡ Βαλκανικὴ καὶ ἡ Δύσις;

Νὰ λοιπόν, ὅπου προφήτης ξαναγενῇ καὶ ἀληθινὸς
καὶ σὺ μένεις κεχηνώς.
Νέα κρίσις, νέα φύρια,
καὶ τρεχάματα καινούρια.

Νέα κρίσις ἐξερράγη,
καὶ κομμάτων τρέχουν τράγοι
καὶ βελάζουν κατηφείς.

Νέα κρίσις, συμπολιταί,
πανταχοῦ διαλαλεῖται...
χαῖρ' Ἑλλάς δαφνοστεφής.

Νέα κρίσις σὲ ταράττει,
καὶ γὰρ σὲ μιλοῦν τὰ κράτη
τῶν λαῶν τῶν ἀγελαίων,

Πνεῦμα καὶ ψυχὴν τονόνεις
καὶ γελῶσα στεφανόνεις
τοὺς κροτάφους γηραλέων.

Νέα κρίσις ἦλθε πάλι
πρὸ σπουδαία, πρὸ μεγάλη,
καὶ γιατρεύονται πληγαίς.

Κρίσις, Περικλῆ παντλήμον,
ἀγαθῶν πολλῶν ἐγκύμων,
καὶ ἴσως γίνουν καὶ ἐκλογαίς.

Ἔνας πρόχειρος ἀγὼν
οἰωνοῦν ποτ' ἐκλογῶν
πάντα σ' τοὺς Ρωμηοὺς ἀρέσει.

Κι' ἔθελα καὶ ἐγὼ πολὺ
νὰ μπουκίσω σὲ τὴν Βουλὴν
καὶ ἄλλοι Μπέγδε με φέσι.

Κι' ἀνὰ γῆν πού λές καὶ αὐτὸ,
χαῖρ' ἐκείνους εὐπράγες,
τὸ χ' ἡ μισρα σου γραφτὸ
πάντα νά χης ἐκλογαίς.

Ἀνακούφισ' σὰ στήθη,
κόθει ρά βει καὶ θὰ γλῶσσῃ
καὶ ἀνορθώνονται μισοτάκια.

Ὁ Ζαήμης παραιτήθη
κι ἔμειναν χωρίς τὴν κλῶσσα
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπάκια.

Πῶς τὰ φρίνεις τώρα πιά
τὰ καῦμένα τὰ παπιά;
πῶς θὰ μείνουν ἄνευ σοῦ;

Μοναχά των τί θὰ γένουν;
κύτταξέ τα πῶς πηγαίνουν
νέα νά βρουν κλωσσά.

Μὰς στή μπέρα, μὰς στὸν σάλο,
μόνα των θὰ τοσκαυθῶν
κι ἔλα των θὰ προσπαθεῖν
πῶς νὰ πνίξῃ τὸν ἄλλο.

Ἄς μὴ μείνουν μοναχά
τὰ παπάκια τὰ φτωχά
στῆς φουρτούνας τὸν καιρό.

Δίχως κλῶσσα δὲν σφριγοῦν
καὶ μποροῦνε νὰ πνιγοῦν
σὲ μιὰ κουταλιά νερό.

Τὰ κυττάζουν κουνενέδες,
καὶ κυλοῦνε τετζερέδες
γιὰ νὰ ἔβρουν τὰ παπάκια.

Ὅπλων βρόντος κι ἀστραπή
καὶ φωνάζουν πὶ πὶ πὶ
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπάκια.

Κοιλιαὶς κόσμου γουργουροῦν
κι ἀγριόσκυλοι φρουροῦν
σὲ πολέμων χασατιά.

Σ' ἐμὰς μόνο προκοπή,
καὶ φωνάζουν πὶ πὶ πὶ
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπιά.

Β΄.

Π.—Νέος Πρόεδρος Πρόεδρων ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ζητεῖται,
παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ
τοῦ μεγάλου λυτρωτοῦ.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχουν,
σ' ἐνα σπῆτι τὸν παντέχουν,
εἰν' ἐτῶν σχεδὸν ὀγδόντα,
μᾶναι γέρος κοτσονάτος,
ἔχει καὶ πολλὰ προσόντα
γιὰ νὰ κυβερνήσῃ κράτος.

Ἐχει γνῶσι καὶ μιλιά,
κι ἔως τώρα πατριώται,
ἐπερνοῦσε δίχως ἔννοια.

Κι εἶχε μόνη του δουλειά
νὰ χαϊδεύῃ πότε πότε
τὰ δεσποτικά του γένεια.

Καὶ φωνάζει μιὰ φωνή:
σῆκω, γέρο Στεφανή,
σῆκω δίχως νὰ μᾶς σκάνῃς.

Δέξου τὸ Προεδρικό,
κι ἔλα μὲ κουβαρνταλή κι
τὴν διάλυσιν νὰ κάνῃς.

Ἀφῆσε τοὺς περιπάτους
καὶ τὸ πρῶτο σου ραχάτι,
καὶ προσήλωσε τὸ μάτι
στὰ συμφέροντα τοῦ κράτους.

Σῆκω σύ, μακρὰ σπουδή,
κι ὀγδοῶντα χρόνων πείρα
μὲ τὸν κάθε μᾶς σωτήρα.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
μάθε, γέρο, γράμματα
τώρα στὰ γεράματα.

Φθάνουν ἢ στερλίναις κιούπια,
πλὴν δὲν ἔκανε χαρούπια
μήτε μία χαρουπ' ἄ.

Σῆκω τοὺς νωθροὺς νὰ σείσης
καὶ μ' ἀγάπη νὰ κλωσσήσης
τοῦ Ζαήμη τὰ παπιά.

Στὸ ζενίθ τῆς δόξης φθάσε,
Πρόεδρος Πρόεδρων θάσαι,
Στεφανέ μου τσελεπή.

Τί χαρὰ στὸ ραχικό σου!
τώρα γίνεται δικό σου
κάθε κάτασπρο παπὶ.

Λίραις ἔρχονται κιουπάκια,
πλούτη κάποιος μᾶς σκορπᾷ,
καὶ φωνάζουν τὰ παπάκια:
πὶ πὶ πὶ καὶ πᾶ πᾶ πᾶ.

Ἐξω φτώχειας καὶ καύμοι,
τώρα μὲ παρὰ μᾶς ραίνει
κάποιος, ποῦ παράδες θάχῃ,

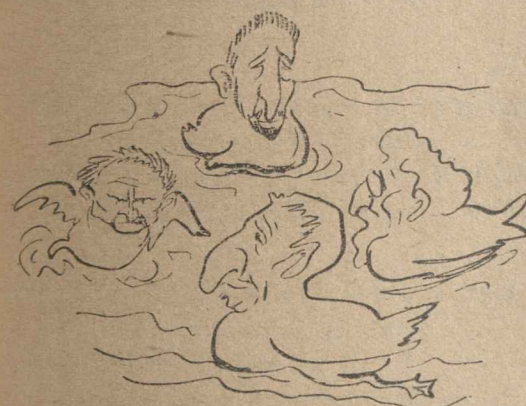
Μὰ κατὰμαυρο φωμί
καὶ τὴν γλώσσα μᾶς πικραίνει
καὶ καθίζει στὸ στομάχι.

Καὶ τὸ τρώμε χαρωποὶ
καὶ φωνάζομε πὶ πὶ,
καὶ τὸ τρώμε χαρωπὰ
καὶ φωνάζομε πᾶ πᾶ.

Λαμπρὰ Γερουσία
λευκή, ρωμαλέα,
καλὴ γιὰ Μουσεία,
παρὰ θαρραλέα.

Θερμαίνει ψυχραίμους,
παρὰ παντὸς πᾶνι,
καὶ μᾶς στοὺς πολέμους
διάλυσινά νάει.

Ὅποια νεότης
καὶ τί γενναιότης!
Βᾶστα καὶ σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῇ.

Τοῦ Ζαήμη νάτα νάτα
τὰ παπάκια τὰ χρονάτα.

Ἄγγελος ἐξημμένος
φθάνει λαχνιασμένος.

Τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ σὰς μιλῶ φωνάζουνε τὰ πλήθη
ὅτι τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ καὶ πάλιν διελύθη.

Καμπόσοι βάζουνε φωναῖς,
κι ἄλλοι δὲν βγάδουν τοιμουδιά,
σκοῦζω κι' ἐγὼ σὰν κουνενέες:
γιὰ σας τῆς μπάτσικας παιδιά.

Νέα διάλυσιν Βουλῆς,
φυγὴ μου στὰ Πατήσια...
γέροι μᾶς σπρώχνουν εὐσταταίς
σ' ἐκλογικὰ μεθύσια.

Ἀφοῦ τὸ Σύμπαν πολεμᾷ, μὲ νέας δάφνης κλῶνα
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κἄνωμε κάποιον κλεινὸν ἀγῶνα.

Καὶ στοῦ πολέμου τὸν χορὸ
χωρὶς κανένα πόνον
ἄς τὸν περνοῦμε τὸν καιρὸ
μὲ διαλύσεις μόνο.

Νέα διάλυσιν Βουλῆς...
ἀγγέλματα χαρᾶς τρελλῆς
ἀνέλπιστα κι' αἰφνίδια.

Διάλυσιν κηρύξετε
καὶ τὰ τουφέκια ρίξετε
καὶ πάρτε τὰ σφαίριδια.

Ἄς ἀποστρατευθοῦμε γιὰ κάμποσο καιρό,
κι ὅστερ' ἀπὸ τὴν πάλιν
ἔλοι' στὸ πῆδι πάλιν
μὲ ξίφος κοφτερό.

Μὰ τὸ φωμί τὸ μαῦρο καὶ τὸ πικρὸ στὸ στόμα
ἄς ψάλλομε ἕνα
κλέψα κάποιον τρανά,
κι ἀνάγκη ν' αὐγατίσῃ τὸν Μπέηδων τὸ κόμμα.

Μόνον ἄντων τοῦτοσ' ἔμπορὶ νὰ μᾶς ζεστάνη,
ἔμπροσ' παιδιὰ, λοιπὸν
πρὸς ὑψιστὸν σκοπὸν,
ἔμπροσ' γὰρ νὰ πλῆθυνῇ τῶν Μπέηδων ἡ σάνη.

Πατριὰ τοῦ τοῦτοσ' τοὺς καιροὺς
μετὰ σταγῆς τοὺς γεραροὺς
πρὸς ὑψιστὸν σκοπὸν.

Εἰς οἰωνὸς πανάριστος
καὶ στοῦ Ρωμηοῦς εὐχάριστος
ἀμύνεσθ' ὑπὲρ κἀλήτης.

**Πρὸς τὸν Σκουλούδη τὸν κλεινὸν
ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν.**

Στέφανε καλημερούδια,
κι' ἦλθα νὰ σοῦ πῶ τραγούδια.
Αὐτὴν βλέπεις τὴν βελάδα,
τὴν γνωστὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα;
Μετ' τὴν δάνεισες πρὸ χρόνων γιὰ νὰ πάω σὲ χορὸ,
καὶ τὴν φόρεσα καὶ τώρα κι' ἦλθα νὰ σὲ συγχαρῶ.

Κύττα τὴν πῶς ἔχει λυώσει
καὶ ξεφτίσει καὶ παληώσει
δόλγια νειάτα πῶς περνάτε...

Σκύψε νὰ σοῦ πῶ σ' αὐτί,
ἐπαληώσαμε, γενάτε,
ἴπάληωσε μ' ἐμᾶς κι' αὐτή.

Στέφανε καλημερούδια
κι' ἦλθα νὰ σοῦ πῶ τραγούδια.
Δὲν τὸ πιστεύα ποτέ μου, μήτε τῶχα μὲς σ' τὸν νοῦ
πῶς ἐν μέσῳ τοῦ τυφῶνος, τοῦ παράποτε δεινοῦ,
γέροντες Πρωθυπουργοὶ μὲ γεροντικὰ καπρίτσια
θὰ σὲ κάνουνε νὰ ἔγῃς μιὰ χαρὰ σ' τὰ τρυφερίτσια.

Τὰ τραγούδια μᾶς τάλεγες ὅλα,
τοῦτο μόνον δὲν εἶχες εἰπῇ
ὅτι μιὰ Γερουσία μαριόλα
θὰ σὲ κἀνῃ καὶ σένα παπί.

Τώρα πίκραις, Σκουλούδη, πολλὰς,
πόσο πόνο δὲν ἔχεις καὶ ποιά;

σ' ἐρωτοῦν γιατί σκάνεις; καὶ λές:
θὰ μὲ κάνουν φαρμάκι νὰ πιῶ.

Κόσμε πλάνε, τοὺς γέροντες ἐν γένει,
ποῦ δὲν νοιώθουν λαχτάρα γι' Ἀρχή,
τοὺς ζητᾶς μὲ φανὸ Διογένη
καὶ τοὺς ὀγάξεις σκληρὰ τὴν ψυχή.

Κι' ἐγὼ τώρα, κουφάρι μὲ πόνους,
ἀδρανὴς καρτερῶ νὰ περάσω
ἐβδομήντα κι' ἐπέκεινα χρόνους,
μήπως τότε μπορέσω νὰ δράσω.

Δὲν σ' ἀφίνουνε τώρα νὰ φᾶς,
δὲν σ' ἀφίνουν στιγμὴ νὰ χωνέψῃς,
κι' ὀλοένα σκαρόνουν σοφὰς
'στὸ μεγάλο σου σπῆτι συσκέψεις.

Ὅπου πρὶν δὲν ἀντήχει μιλιά
τώρα γλώσσαις γανόνουν τσερβέλα,
καὶ χαλοῦν τοῦ σιπητιοῦ τὰ χαλιά
μ' ἐπισκέψεις, μὲ πῆγαινε κι' ἔλα.

Ὅπου πρῶτα γαλήνη κατόκει
κι' ἡσυχία χωρὶς νταβατούρια,
ἔκει Ράλλη κυττᾶς, Θεοτόκη,
αὐτοκίνητα, μόνιππα, φούρια.

Δὲν ξεχάνω πῶς πρὸ χρόνων ἦσαν καὶ τῶν Ναυτικῶν
καὶ τῶν Εξωτερικῶν,
καὶ μοῦ λέν πῶς εὐδοκίμως ἔδρασες ἐδῶ κι' ἄλλου,
καὶ σ' τὴν γῆν τῆς Δόνα Σόλας πῆγες Πρέσβυς πρὸ πολέμου.

Τώρα Πρόεδρος Προέδρων, κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
κάθε φίλος σὲ συγχαίρει...
ἴπηγες καὶ σ' τὴν Ἑγγλιτέρα
πρὸ καιροῦ μὲ τὸν Δευτέρη.

Χαῖρε, Πρόεδρε Προέδρων, κι' ἐν δεινὸν ἐστὶ τὸ γῆρας,
μὰ τοὺς γέροντες τοὺς φωστῆρας
σὺ, Σκουλούδη, φώτισέ τους,
κι' ὅλους γηροκόμησέ τους.

Εἰδὼ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ράισῃ,
κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σιπητιοῦ
νὰ κἀνῃ στήλαις ἑλατιοῦ
τοὺς γέροντες, ποῦ τὸν ἔσφιξαν νὰ μπῇ σὲ τέτοια κρίσι.